

RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN
VOORZITTER VAN DE EERSTE KAMER

ARREST

nr. S/2013/0083 van 23 april 2013
in de zaak 2010/0671/SA/1/0622

In zake:

1. de heer [REDACTED]
2. mevrouw [REDACTED]

bijgestaan en vertegenwoordigd door:
advocaten Donatienne RYCKBOST en Emmanuel RYCKBOST
kantoor houdende te 8400 Oostende, E. Beernaertstraat 80
waar woonplaats wordt gekozen

verzoekende partijen

tegen:

de deputatie van de provincieraad van **WEST-VLAANDEREN**

verwerende partij

*Tussenkomende
partij :*

de **gemeente KOKSIJDE**, vertegenwoordigd door het college van
burgemeester en schepenen

bijgestaan en vertegenwoordigd door:
advocaat Laurent PROOT
kantoor houdende te 9000 Gent, Kasteellaan 141
waar woonplaats wordt gekozen

I. VOORWERP VAN DE VORDERING

De vordering, ingesteld bij aangetekende brief van 30 juli 2010, strekt tot de schorsing van de tenuitvoerlegging en de vernietiging van het besluit van de deputatie van de provincieraad van West-Vlaanderen van 3 juni 2010.

Met dit besluit heeft de deputatie het administratief beroep van cva [REDACTED] en van de verzoekende partijen tegen de beslissing van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Koksijde van 25 januari 2010 ontvankelijk, maar ongegrond verklaard.

De deputatie heeft aan de tussenkomende partij een stedenbouwkundige vergunning verleend voor het herinrichten van de [REDACTED].

II. VERLOOP VAN DE RECHTSPLEGING

De verwerende partij heeft geen nota met betrekking tot de vordering tot schorsing ingediend, maar wel een afschrift van het administratief dossier neergelegd. De repliek in feite en in rechte van de tussenkomende partij met betrekking tot de vordering tot schorsing is vervat in haar verzoekschrift tot tussenkomst.

De partijen zijn opgeroepen voor de openbare terechtzitting van 14 februari 2011, waarop de vordering tot schorsing wordt behandeld.

Kamervoorzitter Eddy STORMS heeft verslag uitgebracht.

Advocaten Donatienne RYCKBOST en Astrid LIPPENS, die verschijnen voor de verzoekende partijen, en advocaat Laurent PROOT, die verschijnt voor de tussenkomende partij, zijn gehoord.

De verwerende partij, alhoewel behoorlijk opgeroepen, is niet ter zitting verschenen. Krachtens artikel 4.8.24 VCRO verhindert de afwezigheid van een procespartij de geldigheid van de zitting, en dus van de behandeling van de zaak, echter niet.

Titel IV, hoofdstuk VIII van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (VCRO) betreffende de Raad voor Vergunningsbetwistingen en de bepalingen van het reglement van orde van de Raad, bekrachtigd door de Vlaamse Regering op 20 november 2009, zijn toegepast.

De uitdrukkelijke verwijzingen in dit arrest naar artikelen van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening hebben betrekking op de tekst van deze artikelen, zoals zij golden op het ogenblik van het instellen van de vordering.

III. TUSSENKOMST

De gemeente KOKSIJDE, vertegenwoordigd door haar college van burgemeester en schepenen, vraagt met een op 23 september 2010 ter post aangetekend verzoekschrift om in het geding te mogen tussenkomen.

De voorzitter van de eerste kamer heeft met een beschikking van 19 januari 2011 vastgesteld dat er redenen zijn om dit verzoek in te willigen en dat de tussenkomende partij beschouwd kan worden als belanghebbende, zoals bepaald in artikel 4.8.16, §1, eerste lid VCRO, voor de behandeling van de vordering tot schorsing.

IV. FEITEN

Op 6 oktober 2009 dienen de verzoekende partijen bij de tussenkomende partij al schriftelijk bezwaar in tegen de geplande werken.

Op 22 oktober 2009 (datum van het ontvangstbewijs) dient de tussenkomende partij bij haar college van burgemeester en schepenen een aanvraag in voor een stedenbouwkundige vergunning voor het “*herinrichten van de* [REDACTED]”.

De percelen zijn, volgens de bestemmingsvoorschriften van het bij koninklijk besluit van 6 december 1976 vastgesteld gewestplan ‘Veurne - Westkust’, gelegen in woongebied.

De percelen zijn eveneens gedeeltelijk gelegen binnen de grenzen van het gemeentelijk ruimtelijk uitvoeringsplan “Koksijde-Centrum”, goedgekeurd bij besluit van de deputatie van West-Vlaanderen van 29 mei 2008.

De percelen zijn niet gelegen binnen de omschrijving van een behoorlijk vergunde, niet vervallen verkaveling.

In eerste administratieve aanleg is er geen openbaar onderzoek over de aanvraag georganiseerd, maar toch worden er 12 bezwaarschriften ingediend.

Het Agentschap Wegen en Verkeer adviseert voorwaardelijk gunstig op 29 oktober 2009.

Onroerend Erfgoed adviseert ongunstig op 21 januari 2010, na ontvangst van op 7 december 2009 gevraagd ‘meer beeldmateriaal’ om de adviesaanvraag te kunnen beoordelen.

Het college van burgemeester en schepenen van de tussenkomende partij verleent op 25 januari 2010 als volgt een stedenbouwkundige vergunning aan de tussenkomende partij:

“ ...

Gelet dat naar aanleiding van de opmerkingen van buurtbewoners op een infovergadering begin december de plannen zijn aangepast in die zin dat een parkeerstrook/los- en laadzone ter hoogte van de Koninklijke Baan is weggelaten en dat eveneens het aandeel groenvoorzieningen is vergroot; ... Gelet dat de aanvraag valt onder artikel 4.4.7. van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening, dat de 2de paragraaf van dit artikel voor kleine handelingen van algemeen belang en voor lijninfrastructuur van gemeentelijk karakter toestaat dat wordt afgeweken van de stedenbouwkundige voorschriften voor zover het algemeen architectonisch karakter van het gebied en de algemene bestemming niet in het gedrang wordt gebracht; Gelet dat volgens artikel 3 van het “BVR tot aanwijzing van de handelingen in die zin van artikel 4.1.1., 5°, artikel 4.4.7.§2, tweede lid, van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening en tot regeling van het vooroverleg met de Vlaamse Bouwmeester, zoals laatst gewijzigd op 24/07/2009” de aanleg van fiets- en wandelpaden en de herinrichtingen en aanpassingen van bestaande lokale wegen, en dit enkel ter bevordering van de verkeersveiligheid en/of –leefbaarheid ..., dat huidige aanvraag hieronder valt ... Gelet op het gewestplan Veurne - Westkust, goedgekeurd bij Koninklijk Besluit van 6 december 1967, volgens, hetwelk het perceel gelegen is in woongebied; ... Overwegende dat het betrokken perceel niet gelegen is binnen de grenzen van een behoorlijk vergunde verkaveling; Overwegende dat de aanvraag niet onderworpen werd aan de speciale regelen van openbaarmaking, zoals bepaald bij het besluit van de Vlaamse regering van 5 mei 2000 betreffende de openbare onderzoeken over aanvragen tot stedenbouwkundige vergunning en verkavelingsaanvragen, en latere wijzigingen; dat de aanvraag immers geen infrastructuurwerken van meer dan 200m lengte betekent, noch een wijziging van oppervlakte van meer dan 500m²; ... De vergunning wordt afgegeven onder volgende voorwaarden: ...

...”

Tegen deze beslissing tekenen de cva [REDACTED] en de verzoekende partijen op 26 februari 2010 administratief beroep aan bij de verwerende partij.

In zijn verslag van 22 april 2010 adviseert de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar de verwerende partij als volgt het openbaar onderzoek af te wachten:

“ ...

De aanvraag is in overeenstemming met de bepalingen van het gemeentelijk RUP en van het gewestplan mits de aanvraag in overeenstemming is met de goede ruimtelijke ordening. De aanvraag heeft een belangrijke verbetering van de verkeersveiligheid en -leefbaarheid tot gevolg en is in overeenstemming met de goede ruimtelijke ordening. Het is wel aangewezen om de betegeling van het parkeergedeelte aan te passen zodat er een doorsteek voor voetgangers ontstaat ter hoogte van de Sperwerstraat. Het kan ook interessant zijn om 1 van de 3 parkeerplaatsen voor personen met een handicap naast deze doorsteek te voorzien. Zo wordt ook een betere spreiding van deze parkeerplaatsen verkregen. De aanvraag voorziet de volledige heraanleg van de [REDACTED] zodat er sprake is van een nieuwe constructie van meer dan 500m². Bijgevolg is er wel degelijke een openbaar onderzoek vereist volgens het uitvoeringsbesluit van de Vlaamse regering van 5 mei 2000 betreffende de openbare onderzoeken. In eerste aanleg werd geen openbaar onderzoek georganiseerd. Bijgevolg kan de aanvraag momenteel niet vergund worden. Er wordt alsnog een openbaar onderzoek georganiseerd. De resultaten van het openbaar onderzoek moeten afgewacht worden om de aanvraag volledig te kunnen beoordelen.

...”

Tijdens het openbaar onderzoek, georganiseerd door het college van burgemeester en schepenen van de tussenkomende partij van 27 april tot en met 26 mei 2010, worden 9 bezwaarschriften ingediend.

Na de hoorzitting van 27 april 2010 beslist de verwerende partij op 3 juni 2010 het beroep niet in te willigen en als volgt overeenkomstig de plannen een stedenbouwkundige vergunning te verlenen:

“ ...

Overwegende dat de aanvraag strekt tot de heraanleg van de [REDACTED]; dat de aanvraag deels gelegen is in het gemeentelijk RUP “Koksijde - Centrum” (deputatie dd. 29.05.2008) en deels in het gewestplan Veurne - Westkust (woongebied); dat de aanvraag in overeenstemming is met de bepalingen van het gemeentelijk RUP en van het gewestplan; dat de aanvraag een belangrijke verbetering betekent voor de verkeersveiligheid en -leefbaarheid; dat de aanvraag in overeenstemming is met de goede ruimtelijke ordening

...”

Dit is de bestreden beslissing.

De heer [REDACTED] heeft bij aangetekende brief van 30 juli 2010 eveneens een beroep ingesteld dat strekt tot de schorsing van de tenuitvoerlegging en de vernietiging van deze bestreden beslissing. Deze zaak is bij de Raad gekend onder het rolnummer 2010/0655/SA/1/0606.

De cva [REDACTED] heeft bij aangetekende brief van 30 juli 2010 eveneens een beroep ingesteld dat strekt tot de schorsing van de tenuitvoerlegging en de vernietiging van deze bestreden beslissing. Deze zaak is bij de Raad gekend onder het rolnummer 2010/0657/SA/1/0608.

De heer [REDACTED] heeft bij aangetekende brief van 30 juli 2010 eveneens een beroep ingesteld dat strekt tot de schorsing van de tenuitvoerlegging en de vernietiging van deze bestreden beslissing. Deze zaak is bij de Raad gekend onder het rolnummer 2010/0658/SA/1/0609.

De heer [REDACTED] heeft bij aangetekende brief van 30 juli 2010 eveneens een beroep ingesteld dat strekt tot de schorsing van de tenuitvoerlegging en de vernietiging van deze bestreden beslissing. Deze zaak is bij de Raad gekend onder het rolnummer 2010/0659/SA/1/0610.

De heer [REDACTED] en mevrouw [REDACTED] hebben bij aangetekende brief van 30 juli 2010 eveneens een beroep ingesteld dat strekt tot de schorsing van de tenuitvoerlegging en de vernietiging van deze bestreden beslissing. Deze zaak is bij de Raad gekend onder het rolnummer 2010/0669/SA/1/0620.

De heer [REDACTED] en mevrouw [REDACTED] hebben bij aangetekende brief van 30 juli 2010 eveneens een beroep ingesteld dat strekt tot de schorsing van de tenuitvoerlegging en de vernietiging van deze bestreden beslissing. Deze zaak is bij de Raad gekend onder het rolnummer 2010/0670/SA/1/0621.

De heer [REDACTED] en mevrouw [REDACTED] hebben bij aangetekende brief van 30 juli 2010 eveneens een beroep ingesteld dat strekt tot de schorsing van de tenuitvoerlegging en de vernietiging van deze bestreden beslissing. Deze zaak is bij de Raad gekend onder het rolnummer 2010/0672/SA/1/0623.

De heer [REDACTED] en mevrouw [REDACTED] hebben bij aangetekende brief van 30 juli 2010 eveneens een beroep ingesteld dat strekt tot de schorsing van de tenuitvoerlegging en de vernietiging van deze bestreden beslissing. Deze zaak is bij de Raad gekend onder het rolnummer 2010/0673/SA/1/0624.

V. ONTVANKELIJKHEID VAN DE VORDERING TOT SCHORSING

De tussenkomende partij betwist het belang van de verzoekende partijen bij de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging en tot vernietiging van de bestreden beslissing en bijgevolg de ontvankelijkheid ervan.

De Raad oordeelt dat een onderzoek van de exceptie van de tussenkomende partij alleen nodig is wanneer de voorwaarden vervuld zijn om de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing te bevelen en, zoals hierna zal blijken, is dit niet zo.

VI. ONDERZOEK VAN DE VORDERING TOT SCHORSING

Krachtens artikel 4.8.13 VCRO kan de Raad een bestreden vergunningsbeslissing alleen schorsen bij wijze van voorlopige voorziening en onder de dubbele voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen en dat ernstige middelen worden aangevoerd.

A. Moeilijk te herstellen ernstig nadeel

Standpunt van de partijen

De verzoekende partijen omschrijven het moeilijk te herstellen ernstig nadeel, dat zij menen te lijden, als volgt:

“ ...

Aangetoond kan worden dat de geplande werken niet stroken met de omgeving en dat kan worden gevreesd voor de garantie van de openbare veiligheid alsook voor bijkomende geluids- en milieuhinder ...

a) De aanleg van de centrale parkeerstrook is niet in overeenstemming met de aanbevelingen van het Vademecum duurzaam parkeerbeleid. ...

Uit het bovenstaande kan dan ook worden afgeleid dat volgens het Vademecum duurzaam parkeerbeleid een strook voor schuin parkeren aanleiding geeft tot een moeilijke zichtbaarheid bij achterwaartse manoeuvres, zodat er mogelijke conflicten met auto- en fietsverkeer ontstaan. ...

b) De aanleg van de centrale parkeerstrook is in het algemeen onveilig gelet op de noodzaak voor zwakke weggebruikers de rijbaan te kruisen.

Aangezien de rijbaan zich tussen de parkeerplaatsen en het voetpad bevindt, zal door de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een onveilige conflictsituatie worden gecreëerd tussen personen die gebruik hebben gemaakt van de parkeerplaatsen en die zich naar het voetpad wensen te begeven, en het doorrijdend verkeer op de rijweg. ...

c) De aanleg van de centrale parkeerstrook is in het bijzonder onveilig gelet op de aanwezigheid van vele (half)ondergrondse garages in de [REDACTED]. ...

In de huidige situatie hebben de gebruikers van de (half)ondergrondse garages in de [REDACTED] voldoende ruimte op de bermen vlak achter de rooilijn om tot stilstand te komen, zodat zij veilig de rijweg kunnen betreden (de zog. “stationaire zone”). Deze stationaire zones zijn essentieel om op een veilige manier de (half)ondergrondse garages uit te rijden. Het plan van heraanleg vervangt echter de huidige bermen (deels) door wandelpaden in die zin dat de wandelpaden thans de plaats zullen innemen van de huidige “stationaire zones” van de (half)ondergrondse garages. De stationaire zones van de uitrijhellingen vallen aldus weg en de uitrijhellingen monden rechtstreeks uit op de wandelpaden. De situering van de wandelpaden vlak achter de rooilijn creëert dan ook een uiterst onveilige conflictsituatie tussen uitrijdend autoverkeer en voetgangersverkeer. De [REDACTED] is de verbinding tussen de omliggende lanen en de zee en het strand. Het voetgangersverkeer bestaat dan ook, naast de bewoners, voor het merendeel uit families met (kleine) kinderen. ... Daarenboven zal de geplande aanleg zoals vooropgesteld in de bestreden beslissing in elk geval op manifeste wijze afbreuk zal doen aan het waardevol cultuurhistorisch karakter van de laan en het haar omringende gebied. ... Tenslotte dient nog worden gewezen op het gegeven dat op evidente wijze de herinrichting van de [REDACTED] in (1) een onveilige laan, waarbij (2) het karakteristieke en waardevolle uitzicht van de laan tenietgedaan wordt en (3) de parkeerdruk van de laan in aanzienlijke mate zal toenemen, de waarde van de eigendommen in aanzienlijke mate negatief zal beïnvloeden. Bovendien zal het verminderde gebruiksgenot van de vele

(half)ondergrondse garages een aanzienlijke impact hebben op de waarde van deze garages en de erbij horende villa's/appartementen.

...”

De tussenkomende partij antwoordt hierop:

“ ...

De onmiddellijke tenuitvoerlegging van het bestreden besluit leidt niet tot een moeilijk te herstellen ernstig nadeel in hoofde van de verzoekende partijen. ...

De tussenkomende partij kan enkel vaststellen dat de verzoekende partijen geen enkel concreet element aanvoeren ter onderbouwing van hun vermeend nadeel. ...

Buiten het feit dat geen van deze beweringen correct is, moet vooreerst worden vastgesteld dat die vermeende nadelen op een zeer algemene manier zijn geredigeerd en totaal niet geïndividualiseerd werden naar de persoon van de verzoekende partij. ...

Bovendien moet worden vastgesteld dat de opgeworpen nadelen zeer algemeen en hypothetisch zijn. ... Zo kan de algemene verwijzing naar de aanbevelingen opgenomen in het Vademecum Duurzaam Parkeerbeleid – die niet zouden zijn nageleefd in het voorliggende project – uiteraard niet ipso facto worden gekwalificeerd als een MTHEN. De verzoekende partijen zouden moeten aantonen dat de niet naleving van die “aanbevelingen” (die overigens geen enkele juridisch bindende kracht hebben) voor hen persoonlijk een ernstig en bovendien moeilijk herstelbaar nadeel opleveren, hetgeen zij helemaal niet doen. Idem dito aangaande de vermeende onveiligheid door de noodzaak voor de mensen die gebruik maken van de centrale parkeerstrook om de straat te kruisen. In de mate dat dit al zo zou zijn, quod non, is dit geenszins een persoonlijk en ernstig nadeel, maar hoogstens een nadeel voor de personen die de straat effectief moeten kruisen. Bovendien kan in alle ernst niet worden aangenomen dat het kruisen van een straat met een breedte van 4m met 1 rijstrook in 1 rijrichting en waar niet snel kan gereden worden, zelfs maar potentieel zou kunnen leiden tot enig ernstig nadeel op het vlak van verkeersveiligheid.

...

Evenmin kan de aantasting van het “waardevol cultuurhistorisch karakter” van de weg worden beschouwd als een persoonlijk nadeel worden beschouwd. Hoogstens zou er een persoonlijk visueel nadeel kunnen zijn, niettegenstaande dit in casu totaal ongelooftwaardig is.

...

Tenslotte moet – in de mate dat wordt aangevoerd dat de heraanleg zal leiden tot een waardevermindering van de eigendommen (opnieuw wordt niet geïndividualiseerd) – worden verwezen naar de vaste rechtspraak van de Raad van State overeenkomstig dewelke financiële nadelen geen moeilijk te herstellen ernstig nadeel kunnen zijn, behalve indien ze dermate zwaar zijn dat ze het voortbestaan van de onderneming zouden in het gedrag brengen. Dit is hier geenszins het geval, zodat er op dat punt zeker geen sprake kan zijn van een MTHEN.

...”

Beoordeling door de Raad

1.

In de memorie van toelichting wijst de decreetgever er op dat het begrip ‘moeilijk te herstellen ernstig nadeel’ eveneens wordt gehanteerd binnen het schorsingscontentieux van de Raad van State, afdeling bestuursrechtspraak, en dat dit begrip, voor de mogelijkheid tot schorsing in procedures voor de Raad voor Vergunningsbetwistingen, in diezelfde zin mag worden begrepen (Parl. St. VI. Parl, 2008-2009, nr. 2011/1, p. 222, nr. 627).

De verzoekende partijen mogen zich in de uiteenzetting van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel niet beperken tot vaagheden en algemeenheden, maar moeten integendeel concrete en precieze gegevens aanreiken waaruit enerzijds de ernst en het persoonlijke karakter van het nadeel blijkt dat zij ondergaan of dreigen te ondergaan, hetgeen betekent dat zij concrete en precieze aanduidingen moeten verschaffen over de aard en de omvang van het nadeel dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing kan berokkenen, en waaruit anderzijds het moeilijk te herstellen karakter van het nadeel blijkt.

2.

Met betrekking tot de stelling van de verzoekende partijen dat de aanleg van de parkeerstrook niet in overeenstemming is met het ‘Vademecum duurzaam parkeerbeleid’, oordeelt de Raad vooreerst dat de eventuele onwettigheid van de bestreden beslissing een discussie is over de grond van de zaak en op zich voor de verzoekende partijen geen nadeel oplevert dat de voor de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing vereiste graad van ernst heeft.

De ernst of de gegrondheid van een middel volstaat niet om het bestaan van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel aan te tonen.

De verzoekende partijen wijzen in hun verzoekschrift vervolgens uitvoerig op de nadelen van schuine parkeerplaatsen, maar dit nadeel is niet voldoende geïndividualiseerd, want de verzoekende partijen zijn eigenaar van een ondergrondse parkeerplaats en zullen de bovengrondse schuine parkeerstroken dus (zo goed als) niet gebruiken.

De verzoekende partijen beperken zich ten slotte in hun uiteenzetting van de nadelen (dat de aanleg van de parkeerstrook onveilig is voor de zwakke weggebruikers en onveilig omwille van de (half)ondergrondse garages) die zij menen te lijden tot algemeenheden, die gelden voor iedereen die de ■■■■■ gebruikt of iedereen die een ondergronds parkeergarage in de ■■■■■ bezit, en blijven in gebreke om concrete en precieze gegevens aan te brengen waaruit de ernst blijkt van de nadelen die zij ondergaan of dreigen te ondergaan.

De verzoekende partijen duiden niet voor elke verzoekende partij individueel de concrete en precieze gegevens aan met betrekking tot de ernst, de aard en de omvang van het ingeroepen nadeel.

3.

Opdat de Raad de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing zou kunnen bevelen, moeten de verzoekende partijen doen blijken van een ernstig nadeel dat bovendien persoonlijk en moeilijk te herstellen is.

De verzoekende partijen tonen echter niet met concrete documenten aan dat het door hen ingeroepen nadeel dat de door de bestreden beslissing vergunde aanleg van de ■■■■■ afbreuk doet aan het waardevol cultuurhistorisch karakter van deze laan en van het omringende gebied, voldoende ernstig en persoonlijk is.

4.

Een financieel nadeel is in principe herstelbaar en dus kan de bewering van de verzoekende partijen dat de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing de waarde van de garages en villa's of appartementen zal verminderen niet als een moeilijk te herstellen ernstig nadeel aanvaard worden, minstens tonen de verzoekende partijen het tegendeel niet aan.

5.

Er is dan ook niet voldaan aan de in artikel 4.8.13 VCRO gestelde voorwaarde dat een bestreden vergunningsbeslissing slechts bij wijze van voorlopige voorziening kan geschorst worden ter voorkoming van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel. Deze vaststelling volstaat om de vordering af te wijzen.

B. Ernstige middelen

Aangezien in het vorig onderdeel wordt vastgesteld dat de verzoekende partijen niet voldoende aantonen dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing haar een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen, is een onderzoek naar de ernst van de middelen niet aan de orde.

OM DEZE REDENEN BESLIST DE RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

1. De vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing wordt verworpen.

2. De uitspraak over de kosten wordt uitgesteld tot de uitspraak over de vordering tot vernietiging.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting op 23 april 2013, door de Raad voor Vergunningsbetwistingen, eerste kamer, samengesteld uit:

Eddy STORMS, voorzitter van de eerste kamer,

met bijstand van

Katrien VISSERS, toegevoegd griffier.

De toegevoegd griffier,

De voorzitter van de eerste kamer,

Katrien VISSERS

Eddy STORMS